

Full diocesà

10 de maig del 2020

La Mare de Déu de Sentfores

Venerada al seu santuari de Sant Martí de Tous, és una talla romànica del segle XI i té uns 47 cm d'alçada.

Diu la tradició —segons fonts del segle XIII i altres de cap a 1480— que un pastor de Can Bossanya, avui Cal Riba de la Masia, va trobar aquesta imatge entre dues roques al pic de Sentfores que es veu al davant mateix de l'actual església. El pastor es va endur al poble la imatge, posant-la al sarró. Però en arribar al poble es va adonar que no la portava: continuava al mateix lloc on l'havien trobada. El poble en deduí que aquell era l'indret on la Mare de Déu volia ser venerada.

La primitiva capella fou enderrocada per a construir-ne una de més gran, l'actual, oberta l'any 1656. Se n'encarregaren els pares jeronis de la Murtra que habitaren el castell de Tous fins a 1835. L'any 1954 es restaurà la imatge, es renovà el cambril, es construí un tron nou i s'arranjaren les escales d'accés al cambril. La capella fou restaurada de nou en 1993.

El dilluns de Pasqua Florida s'hi fa un aplec i és típic d'anar-hi en família. Després de la missa de Pasqua, es ballen sardanes i es juga a bitlles. En acabar, es fa un dinar de germanor.

«Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi»

Diumenge V de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un anti-oquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe. (6,1-7)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. (Salm 32)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la

lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable. (2,4-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.» (14,1-12)

«Us ho dic amb tota veritat: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig»

«Qui em veu a mi, veu el Pare»

Joan Mir Tubau, prev.

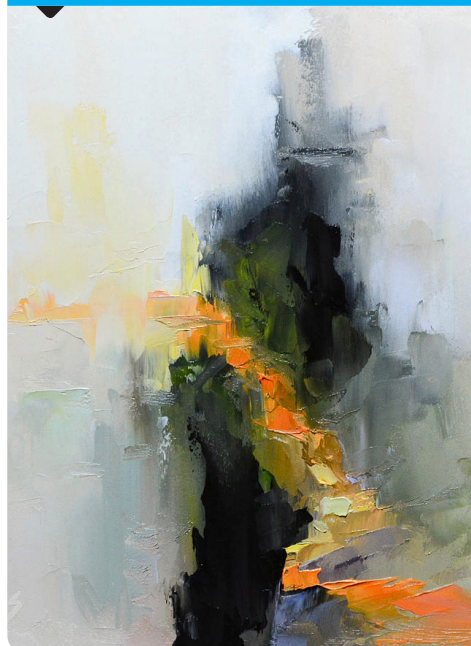
Jesús va esmerçar molt de temps i molta paciència a instruir els deixebles. No li va ser gens fàcil. Avui n'hem escoltat dos exemples. Jesús els diu que ell és el camí que porta cap a Déu Pare, i l'apòstol Tomàs no entén res: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu, ¿com podem saber quin camí hi porta?» I tot seguit és l'apòstol Felip qui està en fora de joc: «Senyor, mostreu-nos el Pare i no ens cal res més.» Jesús rescata aquests dos apòstols de la seva ignorància, revelant-los la pròpia identitat: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» i «Qui em veu a mi, veu el Pare».

Alguns o molts de nosaltres no som pas tan diferents de Tomàs i Felip, pel que fa a la comprensió de Jesús i del seu missatge. Tot i que fa molts anys que som cristians, potser la nostra fe encara no ha crescut prou i, com l'apòstol Felip, reclamem evidències, proves que ens donin seguretat.

Aquesta necessitat de poder palpar la presència de Déu es fa més urgent en situacions com les que vivim amb motiu de la pandèmia o quan, en la vida ordinària, les coses no ens van prou bé. Voldríem estar segurs que Déu no ens abandona, tenir proves de la seva bondat. De proves n'hi ha, però hem de saber veure-les. Jesús apel·la a les obres que ell fa. Per tant, la trobada amb Déu —l'espiritualitat cristiana— no és fugir del món, sinó submergir-s'hi per estar a prop del patiment de les persones i donar-hi una resposta.

La imatge

Tenir un camí. Sortós qui el pot trobar, sobretot si ha costat temps de recerca. Déu, per a qui cap necessitat humana no és aliena, va enviar el seu Fill en tot igual a nosaltres llevat del pecat. Ara que el celebrem victoriós es confirma que la seva ruta té un bon desenllaç.

Convé dir-nos-ho: quan el present és negre i el futur fosc, no som a la darrera paraula sobre l'existència.

Jo sóc el camí (2016). Mike Moyers

Agenda

Lit. hores: Setmana I

11 dilluns

—Sant Anastasi
—Sant Ponç
Ac 14,5-18/Salm 113B/Jn 14,21-26

12 dimarts

—Sant Pancraç
—Sant Nereu
—Sant Domènec de la Calçada
Beat Àlvar del Portillo
Ac 14,19-28/Salm 144/Jn 14,27-31a

13 dimecres

La Mare de Déu de Fàtima
—Sant Pere Regalat
Les Santes Espines a Tàrraga
Ac 15,1-6/Salm 121/Jn 15,1-8

14 dijous

—Sant Maties
—Santa Gemma Galgani
La Mare de Déu de l'Alba a Tàrraga
Ac 1,15-17.20-26/Salm 112/
Jn 15,9-17

15 divendres

—Sant Isidre Llauredor
—Santa Joana de Lestonnac
Ac 15,22-31/Salm 56/Jn 15,12-17

16 dissabte

—Sant Joan Nepomucè
—Sant Simó Stock
—Sant Lluís Orione
Ac 16,1-10/Salm 99/Jn 15,18-21

17 Diumenge VI de Pasqua/cicle A

—Sant Pasqual Bailon
Ac 8,5-8.14-17/Salm 65/
1Pe 3,15-18/Jn 14,15-21

Recuperar progressivament la normalitat de la vida eclesial

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tots tenim ganes de tornar a la normalitat de la vida social, que el confinament ha alterat. La vida eclesial, en la seva dimensió comunitària i de relació social, ha sofert un trencament. El viu desig de retornar a la normalitat de la vida eclesial és compartit per tots nosaltres.

No podem pensar en un retorn a la normalitat de la vida eclesial de manera immediata i plena. Hem de fer aquest retorn de manera progressiva. Les autoritats sanitàries parlen de fases i de diferents àrees i velocitats en aquest retorn a la normalitat. A hores d'ara, divendres 8 de maig a les dotze del migdia, encara no podem saber si el nostre territori diocesà entrarà, en tot o en part, en la fase 1 de la desescalada, que permetria, si no hi ha contraordre, les nostres celebracions catòliques amb un aforament del 30% i amb unes mesures sanitàries i higièniques, que els responsables de les comunitats explicaran i aplicaran. Sigui com sigui, en una data o en una altra, entrarem en aquesta fase, que ens portarà a altres fases, recuperant gradualment la normalitat.

El que sí que hem de fer tots nosaltres és estar atents a les indicacions organitzatives i higièniques que se'ns demanen. Hem de ser curosos i respectuosos amb el que se'ns indica per al bé de tots. La responsabilitat personal de cada un de nosaltres és clau per a poder sortir-nos d'aquesta pandèmia que ens assota. Els rectors de les parròquies i els responsables de les comunitats tenen l'obligació de pensar i preparar tot el que sigui necessari per a una bona gestió del culte cristià en aquestes circumstàncies. Demano a tots, assenyaladament als qui per edat i salut ho puguin fer, que es posin en contacte amb els rectors i responsables a fi de preparar convenientment l'acolliment i la celebració, dins els paràmetres que se'ns demanen per a poder retornar al culte cristià en les esglésies, amb la participació dels fidels.

Seràn indicacions que han de donar resposta a aquestes qüestions referides al temple i a la celebració: Com hem d'entrar? Com i on hem de seure? Com podem participar en el culte? Com hem de combregar? A l'hora de sortir, com ho hem de fer? On i quan podrem deixar la nostra aportació de la col·lecta de la missa?

L'obligació del precepte de la missa no afecta aquells a qui no és possible de participar-hi. M'atreveixo a suggerir a les persones de risc, gent gran i malalts, que considerin la possibilitat de quedar-se a casa en aquestes fases de retorn a la normalitat. Poden continuar amb la celebració de la missa per diversos mitjans de comunicació. El mateix he expressat als sacerdots que per raó d'edat o malaltia són persones de risc, que avaluïn també la conveniència o no de la celebració de la missa amb participació de fidels; en cas de celebrar-la, han de cercar col·laboracions com, per exemple, ministres extraordinaris per a l'administració de la comunió.

